

Sygnatura akt II C 579/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1003,84 zł (jeden tysiąc trzy złote osiemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zwraca powodowi ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Ł. W.w Łodzi kwotę 266,15 zł (dwieście sześćdziesiąt sześć złotych piętnaście groszy) z kwoty uiszczonej w dniu 30 marca 2015 roku, zaksięgowanej poz. (...)/ (...) tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90,03 zł (dziewięćdziesiąt złotych trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 579/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2014 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3 512,64 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż na skutek zdarzenia drogowego z dnia 6 grudnia 2013 roku samochód stanowiący jego własność uległ uszkodzeniu. Powód zlecił naprawę pojazdu u autoryzowanego partnera ubezpieczyciela w serwisie lakierniczo-blaharskim. Odbiór pojazdu nastąpił w dniu 9 stycznia 2014 roku. Powód prowadzi działalność jako kierowca taksówki. W związku z uszkodzeniem pojazdu w wyniku zdarzenia drogowego, którego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, oraz niemożnością użytkowania samochodu, powód poniósł stratę z tytułu utraconych zarobków. Czas naprawy trwał łącznie 35 dni. Dzienna stawka dochodu powoda wynosi 250,88 złotych. Pozwany uznał zasadność roszczenia powoda w zakresie 17 dni i wypłacił odszkodowanie z tytułu utraconego zarobku w łącznej kwocie 4 264,96 złotych.

(pozew k. 2-3)

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 września 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 4 264,96 złotych, a następnie kwotę 1003,20 złotych.

W ocenie pozwanego w okresie od 7 grudnia 2013 roku do 27 grudnia 2013 roku możliwe było podjęcie i zakończenie działań zmierzających do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody, zatem uzasadniony okres postoju wynosił łącznie 21 dni. Powód sam dokonał wyboru zakładu naprawczego. Nie jest w ocenie pozwanego normalnym następstwem zdarzenia, że usługodawca wybrany przez powoda nie dokonał naprawy w terminie. W zleceniu blacharskim przewidywany termin zakończenia prac określono na 20 grudnia 2013 roku.

(odpowiedź na pozew k. 20-20 odw., pełnomocnictwo k. 21, odpis KRS k. 23-27)

W piśmie z dnia 10 marca 2015 roku pełnomocnik powoda w osobie radcy prawnego wskazał, iż wybrany przez powoda zakład naprawczy, któremu zlecił naprawę pojazdu uszkodzonego w skutek zdarzenia z dnia 6 grudnia 2013 roku, zgodnie z informacjami zamieszczonymi na stronie internetowej pozwanego, należy do sieci naprawczej (...) SA. Podkreślono zatem, iż uzasadnione było przypuszczenie powoda, iż naprawa zostanie dokonana w sposób i czasie akceptowanym przez pozwanego. Ewentualne opóźnienie w naprawie, wynikające z obłożenia zakładu czy też z okresu świątecznego jest okolicznością obiektywną i nie nastąpiło z winy powoda.

(pismo k. 68-68 odw, pełnomocnictwo k. 69)

W piśmie z dnia 18 marca 2015 roku pozwany wskazał, iż nie kwestionuje stawki dziennego dochodu powoda, kwestionuje zaś czas naprawy pojazdu.

(pismo k. 76)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia drogowego z dnia 6 grudnia 2013 roku został uszkodzony należący do powoda samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego OC w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. W dniu 7 grudnia 2013 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu.

(bezsporne, druk zgłoszenia szkody k. 43-45, oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 4-4v)

W dniu 7 grudnia 2013 roku, powód zlecił dokonanie naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zakładowi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., który był jednym z warsztatów współpracujących z (...) w ramach Sieci Naprawczej. Przy przyjęciu pojazdu do naprawy przewidywany termin jej zakończenia w zakładzie określono na 20 grudnia 2013 roku. P. K. osobiście i telefonicznie dowiadywał się o postępach w naprawie jego pojazdu. O zakończeniu naprawy P. K. powziął wiadomość w dniu 9 stycznia 2014 roku i tego samego dnia pojazd odebrał.

(zeznania świadka M. S. k. 141-142, zeznania powoda k. 144, kserokopia zlecenia blacharskiego k. 11v, wydruk ze strony internetowej k. 54-56, pismo (...) sp. z o.o. k. 81)

Decyzją z dnia 18 lutego 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznał na rzecz P. K. kwotę 4 264,96 złotych tytułem zwrotu utraconych zarobków.

(bezsporne, decyzja k. 8)

Pismem z dnia 19 marca 2014 roku P. K. wezwał (...) Spółkę Akcyjną do zapłaty kwoty 4 515 złotych tytułem uzupełniającego odszkodowania za utracone zarobki w okresie 6 grudnia 2013 roku do dnia 10 stycznia 2014 roku.

(wezwanie do zapłaty k. 5-6)

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dodatkowo przyznał na rzecz P. K. kwotę 1003,20 złotych tytułem zwrotu utraconych zarobków.

(bezsporne, decyzja k. 7)

P. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) P. K., której przedmiotem jest m.in. działalność taksówek osobowych.

(kserokopia zaświadczenia k. 12-12v)

Dzienna stawka dochodu P. K. jaką utracił w związku z niemożnością eksploatacji pojazdu w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, wskutek naprawy pojazdu po zdarzeniu z dnia 6 grudnia 2013 roku, wynosiła kwotę 250,88 złotych.

(bezsporne, oświadczenie powoda k 3, oświadczenie pozwanego k. 76)

Uzasadniony czas naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym numer(...) w związku z uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 6 grudnia 2013 roku, wynikający z technologii naprawy oraz dni dodatkowych niezbędnych do wykonania naprawy powinien zawierać się w okresie od 7 do 31 grudnia 2013 roku.

(pisemna opinia biegłego Z. G. z zał. k. 83-96, ustna opinia uzupełniająca biegłego k. 142-143, pismo (...) sp. z o.o. k. 81)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, zeznaniach świadka, powoda oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej. Ustaleń stanu faktycznego w oparciu o kserokopie dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia uzasadnionego czasu naprawy pojazdu marki S. (...) nr rej (...) po kolizji z dnia 6 grudnia 2013 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię zapoznając się z aktami sprawy, a także w oparciu o uzyskane materiały i doświadczenie własne. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Strona pozwana w zasadzie nie kwestionowała opinii, wyraziła tylko stanowisko, że możliwe było zamówienie części już po oględzinach pojazdu (bez oczekiwania na przyjęcie odpowiedzialności), co pozwoliłoby zakończyć proces naprawy do dnia 27 grudnia 2013 roku. /k. 101/. Strona powodowa z kolei wniosła o uzupełnienie przez biegłego opinii po zapoznaniu się z zeznaniami wnioskowanych do przesłuchania świadków na okoliczność przyczyn, dla których pojazd powoda przebywał w zakładzie do 9 stycznia 2014 roku. W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że biegły nie miał przy wydawaniu opinii pełnego zakresu informacji o przebiegu naprawy. Nadto zdaniem powoda biegły nie wyjaśnił na jakiej podstawie przyjął, że rozpoczęcie naprawy mogło nastąpić 23 grudnia 2013 roku, zważywszy, że zamówienie części miało miejsce 20 grudnia 2013 roku. Powód wskazał, że jego zdaniem normalnym zjawiskiem jest opóźnienie w dostawie w okresie około świątecznym, oraz zamykanie warsztatów na okres świąteczny./k. 107, k. 110-110v/ Na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powoda wyjaśnił, że konieczność dopuszczenia dowodu z zeznań świadków M. S. i A. K. powstała po złożeniu opinii biegłego. Sąd wyznaczył kolejny termin rozprawy, na którą wezwano biegłego celem złożenia ustnej

uzupełniającej opinii (wniosek o uzupełnienie opinii zgodnie z zarządzeniem k. 99 złożono w terminie). Jednocześnie na kolejny termin rozprawy wezwano wnioskowanych przez powoda świadków, na podstawie art. 242 kpc oznaczając termin po którego upływie dowód z zeznań świadków będzie mógł zostać przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu. Sąd nie podzielił bowiem stanowiska strony powodowej, że złożenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność przyczyn, dla których pojazd powoda przebywał w warsztacie naprawczym do dnia 9 stycznia 2014 roku, stało się możliwe dopiero po złożeniu opinii przez biegłego.

Zgodnie z art. 207 § 6 kpc Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Wprowadzona od dnia 3.5.2012 r. zmiana art. 6 § 2 kpc nałożyła na strony i uczestników postępowania powinność (ciężar) takiego zachowania, aby postępowanie przebiegało szybko i sprawnie, gdyż podmioty procesu obowiązane są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki (por. pkt III.3 uzasad. projektu ustawy z 16.9.2011 r., (...) sejmowy Nr (...), Sejm VI Kadencji). Z powinności tej, tj. wspierania postępowania, wynika ich obowiązek powoływania wszystkich twierdzeń i dowodów - w pismach oraz ustnie na posiedzeniach - w jak najwcześniejszej fazie postępowania, tj. w czasie, w którym jest to tylko możliwe, jeżeli wystąpi taka potrzeba wywołana przez powstającą sytuację procesową. Naruszenie tej powinności (ciężaru) wywołuje dla stron negatywne skutki procesowe, przede wszystkim określone w art. 207 § 6 KPC.

W przypadku powoda w niniejszej sprawie powinien on już w pozwie wnosić o dopuszczenie dowodów zmierzających do wykazania zasadności czasu naprawy, gdyż stanowisko pozwanego w tym zakresie poznał przez wniesieniem pozwu – po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Mając na uwadze, że powód nie był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, na rozprawie w dniu 24 lutego 2015 roku został pouczony o rozkładzie ciężaru dowodów i skutkach wynikających z nieudowodnienia swoich twierdzeń /k. 57/. Powód tymczasem (nawet wówczas, gdy był już reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika) wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków nie sformułował w określonym mu na tej rozprawie terminie, ani też w czasie późniejszym (takim, który nie powodowałby przedłużenia postępowania), jak też nie wskazał na istnienie niezawinionych przyczyn jego nie złożenia w odpowiednim terminie. Uczynił to dopiero po złożeniu przez biegłego opinii.

Na rozprawę w dniu 15 grudnia 2015 roku stawiał się tylko świadek M. S. i dowód z jego zeznań został przeprowadzony. Po tej rozprawie w sprawie nie pozostały do wykonania inne czynności, dlatego Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. K.. Uwzględnienie tego wniosku z uwagi na powyższe, przyczyniłby się tylko do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Odnosząc się do wątpliwości stron, biegły sądowy w ustnej uzupełniającej opinii wyjaśnił, że podany w opinii czas naprawy jest w tym przypadku średnim i optymalnym. Uwzględniono przy jego określaniu dodatkowe dni na zamówienie części, datę oględzin oraz rozpoczęcie naprawy od zweryfikowania kosztorysu. Z materiału dowodowego nie wynikało, czy w tym przypadku wystąpiły okoliczności, na które warsztat nie miał wpływu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, z dowodów zaofiarowanych przez powoda nie wynika, z jakich przyczyn pojazd pozostawał w zakładzie naprawczym od 1 stycznia do 9 stycznia 2014 roku.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, że warsztat mógł zamówić części bez oczekiwania na przyjęcie odpowiedzialności. Warsztat, któremu naprawę zlecił powód współpracował z pozwanym ubezpieczycielem w zakresie napraw uszkodzonych pojazdów. Sam pozwany na swej stronie internetowej zachęcał poszkodowanych do wyboru tej drogi naprawienia szkody, wskazując, że zakład może uzgadniać z firmą ubezpieczeniową zakres i koszt naprawy. Zrozumiałe jest zatem, że pracownicy zakładu najpierw czynią takowe uzgodnienia, a dopiero później przystępują do czynności naprawczych, w tym do zamówienia określonych części (których rodzaj i zakres nie będzie kwestionowany przez podmiot zobowiązany do pokrycia kosztów).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi zatem różnica pomiędzy stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło. Naprawienie szkody obejmuje zarówno wyrównanie strat, które poszkodowany poniósł, jak i utracone korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Utracone korzyści (*lucrum cessans*) obejmują tę część majątku poszkodowanego, o którą się jego aktywa nie powiększyły lub pasywa nie zmniejszyły, a skutek ten nastąpiłby, gdyby nie owo zdarzenie sprawcze, za które odpowiedzialność została przypisana pozwanemu, np. utrata zarobków, utrata spodziewanego zysku z zamierzonych transakcji handlowych, utrata korzyści z władania rzeczą (tak SA w Katowicach w wyroku z dnia 8.01.2013 r., IACa 886/12, LEX nr 1259680). Takie samo pojęcie szkody podziela również Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania obejmuje tylko normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Istnienie związku przyczynowego ma wpływ bezpośredni na ustalenie odszkodowania. Stanowi bowiem przesłankę odpowiedzialności, decydując o tym czy dana osoba w ogóle ponosi odpowiedzialność za szkodę i jakie są granice tej odpowiedzialności. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy pierwotne znaczenie ma ustalenie istnienia normalnego związku przyczynowego, a ocena czy określony skutek jest „normalny” (typowy, występujący w zwykłej kolejności rzeczy) zawsze powinna być dokonana na podstawie całokształtu okoliczności konkretnej sprawy, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego (uzasadnienie do wyroku z dnia 20 lutego 2002r, w sprawie V CKN 908/00, nie publ.). O szkodzie zaś decyduje uszczerbek - zmniejszenie majątku poszkodowanego, który nastąpił wbrew jego woli. Taką wykładnię zaprezentował także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, nie publ.) wskazując dodatkowo, iż samo określenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o

wysokości odszkodowania. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek, a szkodą.

Należy przy tym pamiętać, iż zgodnie z jedną z podstawowych zasad wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przekładając powyższą zasadę na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia zarówno podstawy jak i wysokość dochodzonych roszczeń. Niezależnie bowiem od przyczyny powstania szkody, poszkodowany - występujący w procesie sądowym w charakterze powoda - aby uzyskać odszkodowanie, musi wykazać, że za szkodę odpowiada pozwany.

Nie było w niniejszej sprawie sporu stron, że pozwany ponosi co do zasady odpowiedzialność - z uwagi na ubezpieczenie sprawcy zdarzenia z dnia 6 grudnia 2013 roku. Bezsporne jest także, że pozwany wypłacił powodowi łącznie z tytułu utraconych zarobków kwotę 5 265,16 zł, a także że stawka dziennego uszczerbku w dochodzie powoda wynosiła 250,88 zł.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do ustalenia, że uzasadniony był 25 -dniowy przestój pojazdu, tj. w czasie od dnia 7 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, tj. kiedy naprawa pojazdu była przeprowadzana i dokonywane były wszelkie związane z nią konieczne czynności. Powód swoim pojazdem przed zaistnieniem szkody świadczył usługi taksówkarskie, a na skutek uszkodzenia pojazdu został on dochódów z działalności pozbawiony. Zdaniem Sądu nieuzasadnione jest żądanie powoda zwrotu utraconego dochodu za dalszy okres tj. od 1 stycznia 2014 roku do 9 stycznia 2014 roku. Powód nie wykazał okoliczności, usprawiedliwiających oddanie mu pojazdu przez zakład naprawczy w późniejszym terminie.

Oczywistym jest, że za nieuzasadnione pozostawienie pojazdu w warsztacie nie ponosi w niniejszej sprawie odpowiedzialności powód, który zlecił naprawę profesjonalnie zajmującemu się taką działalnością podmiotowi, ale nie oznacza to automatycznie, że odpowiedzialność w tym zakresie winien ponieść pozwany. Ubezpieczał on bowiem odpowiedzialność sprawcy, ale jego obowiązek naprawienia szkody, jak wyżej podano ograniczony jest normalnymi konsekwencjami wynikającymi ze zdarzenia, a za takowe nie może być uznane pozbawienie możliwości korzystania przez powoda z samochodu ponad czas uzasadniony okolicznościami danej naprawy.

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odszkodowanie z tego tytułu w wysokości (...),84 uznając, że powodowi należy się odszkodowanie za 25 dni przestoju, tj. kwota 6272 złotych (250,88 zł x 25) pomniejszona o wypłacone już przez pozwanego odszkodowanie w wysokości 5268,16 zł.

Żądanie pozwu w pozostałej części podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty wynika z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.).

Ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego, zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 14 sierpnia 2014 roku tj. dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty, przy uwzględnieniu, że szkoda w zakresie objętym pozwem w bezspornym zakresie uznana została w decyzjach z dnia 18 lutego 2014 roku i z dnia 25 kwietnia 2014 roku.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił powodowi ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 266,15 zł, tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., postanawiając o ich stosunkowym rozdzieleniu w stosunku do wygranej stron. Powód przegrał niniejszą sprawę w 71,42%, zatem powinien ponieść w takiej części procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 1226,85 złotych, na które złożyła się: opłata od pozwu

w kwocie 176 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 490 t.j.) wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 617 zł., oraz koszt opinii biegłego sądowego w kwocie 433,85 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 617 złotych, na które w całości złożyło się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 490 t.j.) wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90,03 złotych.